

זהו צעד פרובוקטיבי מצד המישטרה. אני מתפלל על זה מאוד. חבל שהם פתחו את יום השבתה, שאנו משתדלים שתהיה שקטה. בסידרת מעצרים שמחממים את האווירה. אנחנו דואגים לאווירה רגועה והמישטרה מחממת אותה. אנחנו דואגים שהמאבק יהיה בלי שפיכות דמים ובלי התנגשויות עם המישטרה, והמישטרה רור צה ככוח שפיכות דמים."

זימד מוזמן אותי לעצרת שתקיים באותו יום אחר-הצהריים בכפר הערבי סכנין. הוא עומד להיות הנואם העיקרי. אני מביעה את חששותי, אומרת לו ש-יתכן שזה מסוכן להיות בתוך העצרת, שמא יתלהטו הרוחות ויקרה אסון. הוא אומר לי: "אין לך שום סיבה לדאוג. במקום לדאוג דאגה סתמית, את צריכה להיות שם ולדווח מה בדיוק קרה."

אני עונה לו שלפני שיצאתי לעשות את הכתבה על יום-האדמה הביעו כמה מחברי חששות מפני גילויי מרי שעלולים לגלות ערביי ישראל. אני מצטטת באוזן ניו מה שאמר לי מישו: "עם הגדה אין לי בעיה. היא לא שלנו, וצריך לצאת ממנה. אבל יש לי בעיה עם הגליל. משם אני לא מוכן לצאת. אני פוחד מערביי ישראל יותר מאשר מערביי הי שטחים הכבושים. הם הבית חומר הנפץ האמיתי."

זימד מאזין בריכוז ומשיב: "במקום לדאוג דאגה סתמית, צריכים האנשים השפויים בישראל לצאת למאבק בעד זכויות ערביי ישראל. אנחנו חלק אינטגרלי מהעם הפלסטיני, וזוהי עובדה אובייקטיבית. הדגל הפלסטיני הוא דגל הלאום שלנו, ואנו לא מתביישים בכך. להיפך, אנחנו גאים בכך. אבל בין הנפת דגל פלסטיני ובין מה שהמשלה מכנה 'מאבק נגד מדינת ישראל' - המרחק רב."

המאבק של ערביי ישראל הוא לסובת המדינה, כי המדינה לא יכולה להתקיים לאורך זמן כשיש בה מיעוט מדוכא. מטרתו של המאבק שלנו היא להביא לידי כך שהערבים במדינה הזאת יהיו שווים זכור יות ליהודים."

"אני מתעקשת על עניין דגל הלאום הפלסטיני, ואומרת לו שהדגל הכחול-לבן הוא דיגלה של מדינת ישראל, ולא דיגלו של היהודי האמריקאי או הצרפתי, וזימד עונה: "אין לאום יהודי, יש דת יהודית."

אחריכך הוא מוסיף: "אין ניגוד בין לאום פלסטיני ואזרחות ישראלית. אנחנו מיעוט לאומי בתוך מדינת ישראל, ואין מדינה בעולם שאין בה מיעוט לאומי. מבחינתי הדגל הפלסטיני הוא דיגולם של כל העמים הערביים, והצבעים של הדגל

סגור
השוק המפורסם של נצרת נעול על חנוול וברייח. אין יוצא ואין בא. רוכלי השוק טוענים כי המשביר-לצרכן רוצה לשבור אוחס.

חבר אלי ככה! אני אשתו של ראש העירייה וחבר-כנסת. זה לא הרשים אותה. "דיברתי עם יתר העצורים, הוא אמר לי לא לדבר איתם. אמרתי לו: למה? אין מי שיאסור עלי לדבר! אחריכך בא מפקד המישטרה ושיחרר אותי, וגם התי נצל לפני על המעצר ועל התנהגות הי שוטר. אני רוצה כעת להגיש תלונה נגד השוטר. אפילו אם לא הייתי אשתו של ראש העירייה, הוא לא היה צריך לדבר כך אל אשה."

רחוב ביר-זית

ה סיפורים קורחים. נאילה זימד מספרת לי על אחד מחברי רק"ח שניצל ממעצר, כאשר אשה שעמדה לגמרי ביקרה ברחוב ראתה כי השוטרים באים לעצור אותה. היא אמרה לשוטרים: "תעזבו את אחי, הוא בא לבקר אותי."

נאילה זימד, הפעילה באירגון-נשים דמוקרטיות ובאירגון-נשי-נצרת, מספרת, שאחד הרחובות בנצרת נקרא "רחוב ביר-זית". שאלתי אותה אם יש לשם משמעות פוליטית, והיא מספרת שאת הכביש ברחוב סללו תלמידי אוניברסיטת-ביר-זית, ש-

חובים וכרזות
בערבה, היכו בתופים, נשאו כרזות וענו בקול אחרי צעיר שקרא סיסמות ברמקול.

צעירים ערביים במצעד הארוך שהתנהל בכביש הצר המוביל לכפר סכנין. הצעירים הצטרפו אל התהלכה בערבה, היכו בתופים, נשאו כרזות וענו בקול אחרי צעיר שקרא סיסמות ברמקול.

נלקחו מתוך שיר של אחד ממשורריו הגדולים. אנו מכבדים גם את הדגל הישראלי. לכל עם דגל משלו. הדגל הישראלי הוא דגל הלאום שלנו, והדגל הישראלי הוא דיגלה של המדינה שלנו. אין בכך כל סתירה, ומי שאומר שדגל פלסטיני הוא דגל אשף אינו אלא בור עם הארץ. החוק האוסר את הנפת דגל פלסטיני הוא חוק חמור, חוק פאשיסטי. איך אפשר לבטל דגל בחוק? ובכלל, מה העניין הזה שעושים פה מדגל? הרי

עבדו כפועלים בחופשות. התושבים התי חילו לכנות את הרחוב ביר-זית על-שם התלמידים, והשם נשאר. למרות שאין שלט, זה שמו המוכר והידוע.

תופיק זימד, חבר-כנסת וראש-עיריית נצרת מצטרף אלינו. הוא אומר: "ני, מה את אומרת על אשתי? גיבורה! עצרו אותה היום, צריך להתרגל למעצרים. זה מקל עלי - המישטרה דואגת לכך שאשתי תצטרף למאבק. בקשר למעצרים אני רוצה לומר ש-

פנים רעולות
שני צעירים נושאים את דגל פלסטיני כשפניהם רעולות. הצעירים נישאו על כתפי אחריים. אחד מפעילי רק"ח שהשתתף בעצרת בסכנין טען, שנושאי הדגל הפלסטיני הם חברי תנועת בני-הכפר.

אחרי כל מישחק כדורגל לא מוצלח או אחרי הפסד במישחק כדורסל תמיד יש מישוה שמוציא את זעמו על הדגל."

לימודים במזרח אירופה

ק בוצה של צעירי בנק מצטרפת אלינו לסיור בנצרת. השוק המפורסם, שבו עוברים מדי יום אלפי אנשים, ריק לחלוטין. החנויות נעולות, על מדרגות העיריה יושבים כמה בטלנים. בנק-ברקליס פתוח. מנהל הבנק ואחת הפקידות משתור פים בשמש. "הבנק פתוח אבל אין עבודה. אף אחד לא בא להשתמש בשירותי הבנק, אפילו לא תיירים." אומרת הפקידה. סאמיה הכים, ספרית ובעלת בית-ספר לספרות, מספרת לי שזו עתה שוחררה ממעצרה: "דיברתי עם חברה שלי ב רחוב, פתאום באה המישטרה ולקחה אותי. שאלתי למה, ואמרו לי: מה את עומדת

ברחוב? אמרתי: אני בשביתה. סגרת את המיספרה ואני הולכת לבקר אצל הורים שהבת שלהם נפטרה. השוטר אמר לי: אסור לך לדבר עם אף בן-אדם. אמרתי לו: ממת איסור? אמר לי: יש חוק, שלא אני קבעתי אותו, הממשלה קבעה אותו.

"לקחו אותי למישטרה. אחריכך שיחררו אותי בתנאי שלא אעזוב את הבית, אבל הגה אני פה. הם לא יכולים להתחזק אותי בבית. סגרת את המיספרה. אמרתי לפועלות שאני אשלם להן בשביל יום השביתה. יש לי קורס עם שלושים תל-מידות. שיחררתי אותן והבחתתי להן ש-אחזיר להן יום לימודים."

נאצר חזיני, צעיר גבה-קומה ומשופם, סיים זה עתה בית-ספר תיכון. עכשיו הוא עובד וחוסך כסף ללימודים באוניברסיטה. הוא עדיין מקווה שהמפלגה הקומוניסטית תשלח אותו לאחת האוניברסיטות במירוח